

zelfstandig herstel van het kapitalistische economische leven niet te denken viel. Voor dit herstel was in alle landen van Europa hulp van buitenaf nodig. De strategische en economische macht van Amerika en Rusland, de beide nieuwe tegenstanders in de strijd om wereldmacht, kregen elk in bepaalde delen van de oude wereld belangrijke invloed. De laatste in Oost- en midden-Europa, de eerste, zij het wat later, meer en meer in Zuid- en West-Europa. De onmogelijkheid van de West- en Zuid-Europese landen, eigen economisch leven opnieuw op te bouwen, voerde hen in de armen van het Amerikaanse monopoliekapitalisme. Dit moet en wil, als elk kapitalistisch stelsel, zijn invloed en macht vergroten, andere gebieden aan zich onderwerpen. En het wordt daartoe in deze tijd nog met temeer kracht gedreven, omdat het zich wapenen en versterken moet tegenover zijn tegenstander, het staatskapitalistische Rusland. Amerika met zijn enorme kapitaalmacht, samengevat in grote monopolies, sterk in een min of meer vrije wereld-concurrentie, is niet gediend van economische barrières in de vorm van tolgrenzen, gepaard gaande met invoerverboden van goederen en deviezen-uitvoer-verboden. Het kan die alleen gebruiken, wanneer deze zijn monopolies begunstigen. Dat is de oorzaak, dat de nationale planeconomie van de bedoelde Europese landen als mislukt moet worden beschouwd. Zij zal geleidelijk aan worden beëindigd en wat er van zal overblijven, zal een totaal andere betekenis hebben. De resterende staatsbepoeienis zal de strekking hebben de Amerikaanse kredieten veilig te stellen, de Amerikaanse eisen op handels- en industrieel gebied door te voeren, al zal in naam natuurlijk de Nederlandse wederopbouw daardoor gediend worden. De stromingen in Nederland, die de economische vrijheid voorstaan, zullen dus zogenaamd winnen. In feite is het het Amerikaanse monopoliekapitalisme dat zijn vrijheid op ons gaat botvieren.

Zo kunnen wij verwachten, dat geleidelijk de distributie-bepalingen zullen worden opgeheven. Zwarte en witte markt zullen versmelten en het prijspeil zal dienovereenkomstig worden genivelleerd. Dat wil zeggen dat de prijs van de tot nu toe gerantsoeneerde artikelen omhoog zal gaan. Dat de kosten van levensonderhoud voor de brede massa nog meer zullen stijgen.

Wij wezen er reeds op, dat niet alle leiding in de economie verdwijnen gaat. De prijsstap zal in belangrijke mate verdwijnen. De loonstop zal gehandhaafd blijven. Dat zal worden gemotiveerd met het argument, dat de consumptie van de Nederlanders laag gehouden moet worden, om het kapitaalherstel, de wederopbouw te dienen. In feite betekent het, dat de grote massa zich grotere ontberingen zal moeten getroosten, om dit terrein voor het Amerikaanse kapitaal rendabel te maken.

Daarbij komt, dat deze gebieden, op-

SPARTACUS ALS WERKGEMEENSCHAP

Ditmaal menen wij kort te kunnen zijn. In de laatste artikeltjes over Spartacus hebben wij met elkaar besproken wat de dragende gedachten omtrent organisatie van de klasse en de voorhoede waren. Men zal hebben begrepen, dat de volle taak van de bond buitengewoon omvangrijk is. Deze georganiseerde zelfwerkzaamheid van de bondsleden werd in het verleden nog door geen enkele partij of bond zo positief nagestreefd. Het is immers niet alleen de kwestie, dat allen moeten medewerken. Propagandistisch en in woorden en in feite zijn er dan toch instanties, die van bovenaf het geheel dirigeren. Het bijzondere is, dat er bij Spartacus geen „van boven” bestaat, niet mag bestaan. Alle werkzaamheden worden op de verschillende conferenties in beschouwing genomen en daar verdeeld en verantwoord.

Internationale contacten, de propaganda in het algemeen en plaatselijk, de alzijdige verzorging van de krant en de uitgeverij, het interne contact tussen de plaatselijke kernen en de verschillende, met onderdelen van het algemene werk belaste werkgroepen, enz.

Zo is er in dit streven een voortdurend gebrek aan arbeidskrachten om het gehele instituut, dat een ware werkgemeenschap moet zijn, a.h.w. een

genomen in de Amerikaanse invloedssfeer, ook militair verzekerd moeten worden. Ook daaromtrent lopen onderhandelingen met Amerika, waarbij reeds wordt gedacht aan een nieuwe Leen- en pachtwet. Nieuwe militaire kredieten, nieuwe lasten. En ook indirect zullen die lasten toenemen. Wanneer in Europa sterke legers zullen worden gevormd, betekent dat, dat jonge krachten aan het productieproces onttrokken zullen worden, waardoor de productie gedrukt wordt. Krachten, die wel mede zullen consumeren.

Veel van hetgeen wij ten opzichte van de doorvoering van de Amerikaanse „vrijheids-idealen” ook voor Nederland verwachten, is reeds in België te constateren. Daar is men na de „bevrijding” van de aanvang af, in die richting van vrije economie, gepaard aan loonstop, veel sterker werkzaam geweest. Het gevolg is, hoge prijzen en lage lonen, zodat de arbeidersklasse zich „vrijwillig” de gewenste soberheid weet opgelegd. Ook het kleine zakenleven gaat daaronder gebukt.

In die richting is een crisis voor de grote massa te verwachten, terwijl de kapitaalbelangen veilig gesteld worden.

Voor de arbeidersklasse dient zich dus „de vrijheid” opnieuw aan, de vrijheid van uitgreit te worden.

En toch, het verlangen, ook bij de arbeiders, naar vrijheid zal blijven. Maar wij moeten met elkaar leren, dat zodanige woorden geen vaste begrippen zijn. Dat vrijheid in de ene of de andere maatschappelijke periode en voor de ene of de andere klasse een totaal verschillende betekenis heeft.

Vrijheid voor de arbeiders, dat betekent in de allereerste plaats, vrijheid om te vechten tegen elke uitbuiting, vrijheid om zich voor die strijd zelfstandig te organiseren, en tenslotte de vrijheid om te beschikken, zelf te beschikken, over de productiemiddelen — de fabrieken en de bedrijven — om ze in vrije maatschappelijke arbeid te benutten voor de voorziening in ons aller behoeften.

Dat is voor ons Vrijheid.

bedrijf met verschillende onderdelen, te doen functioneren, zonder leiding en toch in behoorlijk verband.

Daarvoor zijn nodig: schrijvers, correspondenten, administratieve krachten op financieel en ander administratief terrein, expeditieverzorgers, propagandisten, vertalers voor allerlei talen, enz. teveel om op te noemen. Ook in het plaatselijke werk moet in veel behoeften worden voorzien. De plaatselijke en bedrijfspropaganda moet worden verzorgd, de krant bezorgd, contact met lezers onderhouden enz.

De lezer zal begrijpen, dat het hier niet de plaats is over dit alles zo te gaan uitweiden, dat ons organisme naar buiten geheel wordt opengelegd. Wat in dit artikel onze bedoeling is, is duidelijk te maken, welke moeilijkheden er aan dit nieuwe pogen verbonden zijn en hoe eigenlijk een lidmaatschap door enkele betaling van een contributie niet kan bestaan; dat deze betaling alleen nodig is, om de allernoodzakelijkste uitgaven aan drukkers en andere leveranciers te kunnen doen.

Maar de eigenlijke contributie, de eigenlijke bijdrage, bestaat in de in de gemeenschap ingebrachte arbeidskracht.

Neen, feilloos werkt dat alles nog niet, maar toch beweest reeds, de praktijk, hoeveel kan worden gedaan, en hoe opvoedend voor allen deze methode werkt.

En nu gaan wij deze serie besluiten. Wij doen dat met een dringend beroep op allen, die menen iets te kunnen bijdragen aan dit nieuwe streven, om zich aan te melden. Een enkel berichtje van opgave als lid-medewerker is voldoende, al zullen wij daarbij graag vernemen, waar de aanleg en het verlangen heen gaat, m.a.w. welk werk de toetredende het beste ligt.

Grote particuliere vermogens in de wereld

De United Press gaf in een artikel van zijn Londens bureau (9 Aug. 1947) de volgende schatting van de grote particuliere vermogens in de wereld:

India:	
Nizam van Hyderabad	\$ 3.000.000.000
Maharadjah Gaekwar, Baroda	\$ 280.000.000
Groot Britannië:	
Sir John Ellerman	\$ 150.000.000
Hertog van Westminster	\$ 120.000.000
Spanje:	
Juan March	\$ 120.000.000
Nederland:	
Koningin Wilhelmina	\$ 175.000.000
Daniel van Beuningen	\$ 30.000.000
Zwitserland:	
Emil Georg Beuhle	\$ 15.000.000
Ierland:	
Joseph McGrath	\$ 5.000.000
Verenigde Staten:	
Henry Ford II	\$ 1.000.000.000
John D. Rockefeller, Jr.	\$ 600.000.000
Pierre duPont	\$ 3.500.000.000
Simon Patino (wijken)	\$ 3.500.000.000

Correctie

In ons artikel „De rekeneenheid van het Communisme” in Spartacus no. 21 (vorige week) is in de 3e kolom een verwarrende fout geslopen.

De derde alinea moet als volgt worden gelezen: De 50 Mil. uur aan product voor de tweede soort bedrijven, kan dus alleen van de 1250 Mil. uur aan product worden genomen, die overblijven nadat de machines en grondstoffen van de productieve bedrijven zijn hersteld (3000 min 1750 = 1250. En daarvan gaat af de 50 voor de 2e soort bedrijven. Rest is 1200). Van dit overschot, 1200 Mil., moeten ook de arbeiders van de openbare bedrijven meedelen met hun 300 Mil. uur arbeid. Er is dus 1200 Mil. uur product voor 1550 Mil. uur arbeid, zodat voor ieder uur arbeid slechts 1200:1550 = 0,77 uur vergoeding kan worden verlangd. Bij een werkweek van 40 uur wordt dus 40 x 0,77 = 30,80 uur vergoed.

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

De Kerk in het Koor

„Communisme”

Er gaat een spook door Europa; het spook van het Communisme. Dat waren de woorden waarmee honderd jaren geleden het Communistisch Manifest aanving. De bourgeoisie was met schrik geslagen door het allerwégen opkomen van de jonge arbeidersbeweging. Wederom waart dit spook rond in deze dagen. Maar nu geldt het voor de gehele aarde. Bovendien, het is nu een afgrijselijk spook, dat de monopolistisch-kapitalistische machthebbers de mensen voorhouden. Immers, niet in de eerste plaats achten zij het nu noodzakelijk het *werkelijke communisme* als een schrikbeeld voor te stellen. Daarvoor is thans de vrees niet groot genoeg en de macht, het bewustzijn en de strijdorganisatie van de arbeidersklasse bij lange na ook niet ver genoeg gevorderd. De strijd is nu gericht tegen de staatskapitalistische wereldconcurrent Rusland, die zichzelf nog toot met het kleed van het communisme, maar die daarmee niets gemeen heeft.

De Russische machthebbers hebben er, in de politieke verhoudingen van nu, vanzelfsprekend belang bij, de traditionele benaming „communisme” in de propaganda onder de arbeiders, die leven in de sfeer van het monopoliekapitalisme te gebruiken om die arbeiders in hun strijd tegen de eigen klassevijand sympathiek voor hen te stemmen.

De heersende klassen buiten Rusland kunnen dat slechts dankbaar aanvaarden, begrijpende, dat zij, wanneer ze er in slagen, de massa's vrees in te boezemen voor het totalitaire, iedere vrijheid verdrukken- de, armoede distribuerende, z.g. communistische Rusland, zij twee vliegen in één klap slaan. De massa zal dan dienstbaar zijn in de strijd tegen de imperialistische tegenstander, maar zij zal bovendien ook een injectie krijgen tegen klassenstrijd en strijd voor werkelijk communisme.

Fascisering.

Het laatste halfjaar is, als gevolg van de groeiende tegenstellingen tussen de wereldmachten, in het bijzonder tussen Amerika en Rusland, en de inschakeling

van West- en Zuid-Europa in het Amerikaanse gebied, de aanvankelijk in Amerika begonnen campagne tegen het „communisme”, ook in Europa met kracht begonnen. Nog is het hier niet zover, dat er, zoals in Amerika, wetten in behandeling zijn, die praktisch het legale bestaan van een communistische beweging onmogelijk maken; in dit verband met communistische beweging, met veel weerzin van onze zijde, ook bedoeld de Stalinistische partij. Maar ook hier is men in die richting toch „dapper” werkzaam, hetgeen blijkt uit de spoedbehandeling, die het wetsontwerp op de mogelijke invoering van de Burgerlijke Staat van Beleg in de beide Kamers van het Nederlandse parlement verkreeg. En hiermede noemen wij maar één van de vele symptomen. Een werkelijk strijd bare arbeidersklasse zou dergelijke gebeurtenissen, zonder zich in het Stalinistische front te laten inschakelen, zeker niet zonder strijd hebben mogen laten voorbijgaan. Er is ongetwijfeld sprake van snelle fascisering van het openbare leven. En het mag zeker nog wel eens naar voren worden gebracht, nu allen en in het bijzonder ook de democraten en socialistische groepen en partijen, tot aan de Vlam toe, bij het aan de orde komen van de overdracht der kroon, er zo hoog van opgeven, dat de straks aftredende vorstin zich steeds „zo trouw hield aan de burgerlijk democratische constitutie”, wat Dr. J. v. d. Tempel schreef in zijn boek „Nederland in Londen”.

Het Bureau Inlichtingen van het Londense Departement van Oorlog liet zich in 1943 inlichten door een in bezet Nederland levend „intellectueel”, die mededeelde, dat:

„de grondvraag is, hoe met een krachtig zelfstandig gezag, ook de rechtsgedachte kan worden behouden. Een terugkeer tot vormen van democratie, die wij hier voor de oorlog hebben gekend, wordt door de meesten niet meer nagestreefd. Daarom geen heroprichting meer van politieke partijen, voordat, waar nodig onder leiding van de regering, is vastgesteld welke mogelijkheden tot samengaan van oude groepen bereikbaar is.”

„Het te voeren beleid zal niet, zoals bij de eigenlijke staat van beleg het geval is, door de militaire noodzaak alleen worden bepaald, maar vrijwel van de aanvang af op de staatsrechtelijke-publieke opbouw gericht moeten zijn.”

„De opperbevelhebber, die met deze taak belast wordt, zal hier dus niet moeten staan als gemachtigde van een boven hem staand *burgerlijk*, en dus *politiek gouvernement*, maar zijn positie zal er voorlopig één moeten zijn uit eigen hoofde, beter gezegd: hij zal zijn gezag moeten ontleenen aan het vertrouwen, dat de koningin zelf, rechtstreeks in hem stelt. Ongetwijfeld wordt daarmee de persoon van de koningin ook in de regerings-verantwoordelijkheid jegens het Nederlandse volk betrokken, maar dat zal in de toekomst, ook voor normale verhoudingen, nooit meer geheel zijn te ontgaan.”

Dat was toen maar een advies, maar een advies, dat ook aansloot aan en weergaf wat er in de Londense kringen leefde.

Dr. v. d. Tempel bespreekt dan de vraag „hoe de Kroon stond ten aanzien van dit drijven”.

„De koningin”, zegt hij, „trad in haar redeveringen altijd als de constitutionele vorstin naar voren. Maar de constitutie is, per slot van rekening, niet onveranderlijk.”

„Het begon voor te komen dat de koningin sprak van haar toekomstige terugkeer naar bevrijd Nederland — een niet onbetekenende nuance ten aanzien van de alledaagse opvatting, dat de regering, in dit verband de koningin en de grondwettelijk verantwoordelijke ministers, zodra de gelegenheid daartoe kwam, zouden terugkeren.”

„Geleidelijk aan begon de koningin ook nadrukkelijker haar invloed te doen gelden in allerhande regerings-aangelegenheden. Het proces was zeer geleidelijk doch effectief.”

Ruimtegebrek belet ons hierover meer te brengen. Moge de lijdensweg met het Militair Gezag (M.G.) de lezers verder nog duidelijk voor ogen staan, als bewijs hoe aan de toppen van het „gezag” de wil naar verkorting der burgerlijke rechten

nog sterk leeft. Wat er politiek nu gebeurt, is daarvan niet los te maken.

Het spook.

Maar wij spraken over het spook van het communisme. En in de politiek van de Westerse heersende klasse past niet alleen een bewieroken van vorsten en een beperking van de oude, nu lastig geworden, politieke vrijheden, maar zeker niet minder het psychologisch rijpmaken van de arbeidersklasse, opdat deze zich weer opnieuw laat indelen in haar imperialistisch front. Tegen Rusland en vóór de klassevrede, en dus in elk geval tegen de klassenstrijd, dus tegen het communisme. Spraken wij niet van twee vliegen in een klap?

De sociaal-democratie heeft haar keus gedaan. Zij snijdt openlijk elke, ook slechts veronderstelde, gemeenschap met het Stalinisme af en vordert van de lagere organisatie-instanties en de leden stipte uitvoering van deze politiek. De Katholieke Kerk dikt haar oude uitspraken over de verwerpelijke van het communisme nog eens flink aan en spreekt terzelfdertijd over de Russische staats-almacht, die de mens ontrecht. Christelijke en Katholieke vakbeweging verklaren, dat zij weigeren ook maar op enigerlei wijze contact te hebben met de „communistiche“ E.V.C. En nu heeft in een kanselboodschap de Hervormde Kerk en met haar een aantal andere kerkelijke organisaties, het ook nodig geacht te waarschuwen tegen het „communisme“. Er is niet veel inzicht voor nodig om te kunnen constateren, dat dit alles voortvloeit uit de imperialistische machtsverhoudingen. De Hervormde Kerk keert zich tegen de verwerpelijke leer van het communisme, „waarbij het menselijk willen en handelen uitsluitend door maatschappelijke krachten wordt bepaald“, maar terwijl het historisch-materialisme dit „uitsluitend“ zeker niet voor haar rekening neemt, zeker niet voor de arbeidersklasse, bewijzen de hooggeleerde heren door hun kanselboodschap slechts, hoeveel juistheid er in de gedachte ligt, dat het maatschappelijk zijn het bewustzijn (ook bij hen) bepaalt.

In de tweede plaats richt zich de kerk tegen de vergoddelijking van de staatsmacht en de geestelijke ontrechting van de mens die daaruit voortvloeit, zoals dit in het communisme, evenzeer als in het nationaal-socialisme, tot uitdrukking komt.

De kerk zingt aldus mee in het koor van het Westerse kapitalisme.

Het werkelijke communisme.

Wij willen op deze twee punten iets nader ingaan. Reeds lieten wij zien, hoe de schrijvers van de kanselbrief juist door die brief bewijzen, hoezeer hun eigen handelen wordt bepaald door de maatschappelijke krachten en machtsverhoudingen. De onderworpenheid van de mens aan de maatschappelijke krachten, het feit dat de ontwikkeling van de productiekrachten het lot der mensen bepaalt, geldt in het bijzonder voor de geschreven geschiedenis van het maatschappelijke leven. Deze geschiedenis was tot dusverre een geschiedenis van klassenstrijd, van klassen die de productiemiddelen beheersen en anderen, die aan deze bezittende klassen onder-

worpen zijn. Het werkelijke communisme zal niet alleen een einde maken aan die klasse-indeling en die klasse-onderworpenheid, maar het zal tevens voor het eerst in de geschiedenis der mensheid de voorwaarden scheppen, dat de ontwikkeling van de productiekrachten beheerst kan worden door de mensheid zelf. Het zal dus in dubbele betekenis „bevrijding“ betekenen. Bevrijding der uitgebuiten door de opheffing van de klasseverhoudingen en (ten dele) bevrijding der mensheid van 't dwingende lot door de ontwikkeling van de productiekrachten te worden beheerst. In de plaats van dit laatste treedt het bewustzijn der mensen en de kracht der menselijke gemeenschap om de productiekrachten en hun ontwikkeling te regelen en bewust en geordend te ontwikkelen. Wat de kerk het communisme verwijt is dus eigen aan het kapitalisme en zal alleen door het werkelijke communisme overwonnen kunnen worden.

Het werkelijke communisme is dan ook geen staatssysteem. Wat in Rusland bestaat en het Westerse monopolie-kapitalisme thans tegen treedt, heeft met communisme niets gemeen. Het is, zolang niet een andere naam daarvoor is gevonden, slechts te kwalificeren als staatskapitalisme. De arbeiders daar zijn minstens zo onderworpen en worden minstens zo uitgebuit, als in de overige kapitalistische wereld. En die uitbuiting van het gehele wereldproletariaat voedt, zowel hier als daar, de geweldige krachten, waarmee deze machten zich tegen elkaar wapenen en die een botsing onvermijdelijk maken. In het koor der psychologische oorlogsvoorberei-

Iets over voorhoede

De omstandigheden brachten de laatste tijd met zich mede, dat wij van tijd tot tijd ten aanzien van Spartacus en andere politieke organisaties het woord „voorhoede“ bezigden. Daarover zijn vragen gerezen en ons gesteld. De redenering daarbij was, dat in de geschiedenis van de arbeidersklasse dat woord „voorhoede“ veel is gebruikt en het daarbij langzamerhand een betekenis heeft gekregen, waarmee onze lezers, en ook wij, ons niet kunnen verenigen. Hoor men van „voorhoede“ dan wekt dit associaties op met het oude partijwezen. De voorhoede bepaalt wat er op het terrein van de strijd dient te gebeuren. De partij, die de voorhoede-organisatie is van de strijdende arbeidersklasse, beslist. De arbeiders zelf hebben maar te volgen. Zoiets als: Der Führer befehlt, wier volgen, zij het dan met enige overdrijving.

Het is duidelijk, dat wij aan een voorhoede-organisatie, hetzij Spartacus of welke andere ook, nimmer het recht toekennen te beslissen voor en over de klasse, die haar strijd zelf te voeren heeft en waarvan wij de meest bewuste arbeiders slechts als deel kunnen zien.

Wanneer wij toch het woord „voorhoede“ meermalen bezigden, dan komt dat in de aller-eerste plaats hierdoor, dat het in onze gedachten het beste uitdrukt, wat wij willen dat zich klassebewuste arbeiders ten doel stellen en doen moeten.

ders treffen we dus ook, met valse argumentatie, de kerk aan.

De overwinning van het communisme, het werkelijke communisme, betekent naar de bewoordingen van het beroemde manifest van 1848, dat „in de plaats der oude burgerlijke maatschappij met haar klassen en klassentegenstellingen een associatie treedt, waarin de vrije ontwikkeling van een ieder de voorwaarde is voor de vrije ontwikkeling van allen.“

Enige tijd geleden publiceerden wij een artikel in Spartacus, naar aanleiding van berichten in de Amerikaanse pers over de toestand, waarin de Navajo-Indianen in Amerika verkeerden. Nu verscheen in het Amerikaanse arbeidersblad „Labor-Action“, d.d. 26 April '48, een artikel over dit onderwerp, dat plotseling een geheel nieuw licht op deze kwestie werpt en dat we daarom hieronder laten volgen.

„Plotselinge bezorgdheid voor de Indiaan“

door Scot Beyer.

Twee maanden geleden werd er in de kapitalistische pers plotseling de aandacht op gevestigd dat de Navajo-Indianen, die proberen om op de braakliggende landen van Nieuw Mexico en Arizona een karig bestaan te vinden, in een verschrikkelijke toestand verkeren. Er verschenen artikelen in de dagbladen en in de grote nationale weekbladen en Zondagsbijvoegsels stelden veel ruimte ter beschikking om in woord en beeld de betreurenswaardige levensomstandigheden van deze oorspronkelijke bewoners van Amerika te schetsen. Er werden ook statistieken gepubliceerd over ziekte en sterftecijfers, welke op zichzelf het bewijs zijn, dat, tenzij de Navajos onmiddellijk hulp ontvangen, hongersnood en ziekte dit volk nagenoeg geheel zullen uit-

Als de kapitalist zijn arbeiders hoeder wordt....

roeien. Wij weten dat de „gekochte pers“ deze toestand niet overdreven heeft en wij weten ook, dat de toestanden onder de Navajos nog erger zijn dan hier is weergegeven. Wij weten ook, dat het Amerikaanse kapitalisme, zijn regering en zijn pers met de ellende, waarin zij niet alleen de Navajos, maar ook alle andere Indiaanse volken hebben gestort, op de hoogte was; dat de grootste groepen van de Indiaanse bevolking, die eens in Amerika hebben bestaan, gedood zijn, of gedwongen werden op de dorre gronden te leven, ten gevolge van de hebzucht van het Amerikaanse kapitaal, en dat de Navajos slechts tot de laatste groepjes behoren, die strijden voor de instandhouding van de Amerikaanse Indiaan.

Het wordt duidelijker. Wij hebben ons dus al afgevraagd: Waarom? Waarom deze plotselinge belangstelling van het Amerikaanse kapitaal voor het lot van de Navajos?

Waarom vergieten zij krokodillentranen om deze tragedie, die al zo vele jaren bestaat?

Op het antwoord hebben wij niet lang behoeven te wachten. Drew Pearson's Rubriek in de „Washington Merry-go-

Het woord „voorhoede“ is afkomstig uit de legerterminologie. Maar in de oorlog zal zeker de voorhoede niet bepalen wat het leger moet doen.

De voorhoeden zijn als het ware de voelhorens van het gehele leger-organisme. Zij verkennen het terrein, tasten af waar de vijand zich ophoudt, en berichten hun ondervindingen aan het organisme, dat zij dienen moeten.

Soortgelijk is ook de taak van voorhoede-organisaties in de klassenstrijd. Natuurlijk, zoals elke vergelijking gaat ook deze op vele plaatsen mank. Het strijdende proletariaat is niet zonder meer te vergelijken met een leger, zeker niet met dat van een kapitalistische staat. Bij het laatste staat leger en voorhoede onder zware discipline van de legerleiding, die het heersersbelang moet dienen. Reeds hieruit volgt echter de bescheiden taak van een voorhoede in een zodanig leger.

Maar wanneer men symbolisch wel eens spreekt van „het leger van de arbeid“, dan moet het ons duidelijk zijn, dat daarmee in wezen gans iets anders wordt bedoeld dan een militair leger. De arbeiders zullen door eigen inzicht, door eigen strijd-noodzaak, tot eigen organisatie moeten komen. Eigen organisatie, die door henzelf wordt beheerst. Zij, wier studiezin omtrent maatschappelijke vraagstukken, en de strijd van de klasse leidt tot een beter en duidelijker inzicht omtrent datgene wat in het optreden van de vrije arbeidersbeweging nuttig en noodzakelijk is, dienen zich te beschouwen als geestelijke voorhoede van en in de strijdende klasse, die zij met raad en daad willen bijstaan. In die zin zijn zij waarlijk voorhoede. Niets meer en niets minder. En zo willen wij dat woord alleen bezigen. Misschien, dat in de loop van de tijd, dan vanzelf ook nog een betere benaming wordt gevonden.

Wat zich tot nu toe voorhoede noemde, was eerder een generale staf, die op gezette tijden, wanneer de klasse voorwaarts wilde een halt commandeerde.

Zo een „voorhoede“ is namelijk niet ingesteld op eigen bewegingen van het leger van arbeiders, dat zelfstandig ten strijde trekt en ze is er ook zeker niet op gesteld. En wij niet op zulk een „generalestaf-voorhoede“.

round“ van 30 Maart j.l. gaf ons het antwoord, ironischer dan verwacht werd, met de kop: „Bij Navajos wordt uranium gevonden“. Pearson deelt mede, dat slechts een gedeelte van de geschiedenis, binnen de grenen van de nationale veiligheid, verteld kan worden. Maar uit de door hem verstrekte inlichtingen lezen we, dat de Navajos hun armzalige kudden hoeden boven een verborgen atoomschat, n.l. de enige vindplaats van uranium binnen de grenzen van Amerika. Verder, dat sinds enige tijd de Vanadium Corporation of America, vanadium, een metaal, waaruit het uranium gewonnen wordt, aan 't Navajo-gebied onttrekt. De Navajos hebben echter tot nu toe geen cent voor het uranium, dat uit hun land gehaald wordt, ontvangen. Evenmin is de prijs, die de Atoom-Energie Commissie aan de Vanadium Corporation voor het uranium betaalt, publiek gemaakt, omdat, zoals Pearson mededeelt, dit een militair geheim is. De Vanadium Corporation heeft alle contracten om in dit gebied te graven en deze contracten bepalen, dat de Navajos 10 % van de tantièmes moeten ontvangen; niet echter van het uranium of het vanadium, maar van het vanadium oxyde, dat een

Een stem uit het land van de dollar

Een dezer dagen bracht het Mei-nummer van het Amerikaanse blad der „Workersparty“ aldaar, ons een verrassing, n.l. door de stem van het Derde Front krachtig in dit nummer te doen klinken.

We vonden het dan ook de moeite waard, de belangrijkste gedeelten uit het hoofdartikel voor onze lezers af te drukken, omdat we daaruit zien, dat ondanks het drijven der z.g. arbeidersleiders, naar een der oorlogsfronten, de stem van het Derde Front bij de arbeiders begint door te dringen.

Deze groep, de „Workers Party“, is in Amerika slechts klein en t.o.v. de organisatie van de klassenstrijd heeft ze nog lang geen klaar standpunt, zoals we ook uit het onderstaand artikel kunnen lezen. Echter, dat zij het standpunt van de verdediging van de Sovjet-Unie losgelaten heeft, en klaar stelling neemt voor de onafhankelijke arbeidersstrijd, is zulk een geweldige stap voorwaarts, juist in deze tijd, dat wij niet anders kunnen doen dan ons daarover verheugen en hopen, dat deze arbeiders, ook nog in hun denkbeelden over de organisaties van de klassenstrijd en de grondslagen van een nieuwe maatschappij, dicht bij ons zullen komen te staan.

Wij brengen dus een en ander zonder de inhoud van a tot z te onderschrijven.

— o —

Millioenen arbeiders van Europa zijn besloten zich te bevrijden van een kapitalistisch systeem, dat hun in één generatie

bij-product is, en veel minder waard dan de beide metalen.

De mededelingen, welke de „militaire censuur“ gepasseerd zijn, maken het een ieder die zien wil duidelijk, waarom het Amerikaanse kapitaal speciaal geïnteresseerd is bij de Indianen, de Navajo-Indianen dan, wel te verstaan.

Het wordt nu duidelijk, waarom de liefdadigheid zich over hen moet ontfermen.

Wij kunnen niet voorspellen, wat voor soort hulp de liefdadigheidsinstellingen, philanthropen en de regering zullen verlenen. Welke vorm de liefdadigheid t.o.v. de Navajos zal aannemen, of het nu goedkope liefdadigheid zal zijn, of het aanbod van toewijzing van nieuw land „ergens anders“, van een ding kunnen we echter zeker zijn, de hulp zal in de eerste plaats dienen, om de pijn van de dolkstoot van het Amerikaanse kapitaal te verzachten. Hieruit zien we dat, zoals in alle andere gevallen, de kapitalistische moraal in werkelijkheid immoreel is en bepaald wordt door het winstbejag, welke slechts zal ophouden te bestaan, indien de werkende massa de strijd ingaat, met een nieuwe, werkelijke moraal, om het kapitalisme omver te werpen en een regering van socialistische arbeiders te vestigen. 1)

1) De uittaling „regering van socialistische arbeiders“ neemt de Red. van Spartacus natuurlijk niet voor haar rekening.

twee oorlogen en onbeschrijflijke ellende heeft gebracht. Moeten zij zich door Washington laten vertellen, dat er geen andere keus is, dan de Amerikaanse curatele of een Stalinistische overwinning?

Het neen van de Amerikaanse arbeiders zal in Europa weerklink vinden en hen sterken in de strijd voor het democratisch alternatief tegen kapitalisme—een werkelijke socialistische regering!

Er is voor de imperialisten van beide kampen geen andere uitweg dan de oorlogsvoorbereiding..... Er zal geen overwinnaar zijn, als deze oorlog voorbij is. Geen probleem wordt bijgelegd, geen kwestie opgelost. Economische veiligheid blijft een utopie tussen de ruïnes en vrede een vergeefse hoop, zolang het imperialisme, of het nu Stalinistisch of kapitalistisch is, nog leeft.

De propaganda-luidsprekers, die schreeuwen, dat we moeten kiezen tussen Moskou of Washington. Washington of Moskou, kunnen ons slechts dit, en alleen dit aanbieden.

Er is een uitweg. Zij liegen. Er is een uitweg voor de arbeiders. Want een en zestig Meidagen hebben de arbeiders er voor gevochten. De helden en martelaren, de strijders en slachtoffers van de klassenstrijd gaven alles wat zij hadden — en zo zij stierven, stierven zij recht op. Wij staan op de schouders van hen, die vorgegaan zijn, en zien in dezelfde richting.

Het is het alternatief, overal waar de mensheid voor de vrijheid gestreden heeft. Het is het alternatief van een onafhankelijke arbeidersklasse, die zich aan geen van de twee oorlogsfronten wil onderwerpen.

Noch Washington noch Moskou! Bouw het derde front van de arbeiders tegen de oorlog.

Het socialisme als practisch doel. In ieder land zijn de ruggegraatloze „officiële“ socialistische partijen overgelopen naar het ene of andere front. Zodoende zijn zij steunpilaren geworden van of het Kremlin of Het Witte Huis. De eersten beweren dat de leiders van het Russische volk ons hun soort van socialisme zullen brengen. De laatsten zeggen, dat de strijd voor het socialisme nu geen praktische betekenis heeft. Laten we de overblijfselen van het democratische kapitalisme in ere houden. Beiden voeren ons met gesloten ogen naar de afgrond van het barbarisme.

Er is niets van grotere praktische betekenis, dan juist het socialisme in deze gedegeneerde wereld. Het is niet waar, dat degenen, die de zweep der economische of politieke onderdrukking hanteren, de „practische“ mensen zijn. Het is niet waar, dat zij, die voor een wereld van vrede en overvloed vechten, utopisten zijn. Het is niet waar, dat we moeten kiezen tussen het abattoir en de utopie.

Het idealisme van de socialistische arbeider vindt zijn oorsprong in de grote onmiddellijke nood en de grote, werkelijk bestaande, wereld-overvloed.

Er is geen taak voor de mensheid van zo praktische betekenis, als die van het re-organiseren van de economische en sociale instellingen, zodat zij dienstbaar zul-

len zijn, niet aan winstbejag, maar aan de mensheid, zodat zij ons niet zullen onderdrukken, maar dienen.

De problemen waarmee de Europese arbeider worstelt, drukken in dezelfde mate op de Amerikaanse. Hij leeft in dezelfde wereld. Ook hij wordt voor de keus gesteld, Washington of Moskou, Wallstreet of het Kremlin. Ook hij moet antwoorden *geen van beiden!*

Deze problemen kunnen wij niet oplossen, zoals zij opgelost moeten worden, tenzij wij ons onze onafhankelijkheid als klasse bewust worden.

De Internationale in de Tweede Kamer

Vrijdag 14 Mei was er een incident in de Tweede Kamer. Het reeds door ons gesignaleerde reactionaire initiatief-ontwerp van vijf kamerfractie-voorzitters om de invoering van de burgerlijke staat van beleg mogelijk te maken, werd die dag door de Tweede Kamer aanvaard. Alleen de Stalinistische fractie verklaarde zich er tegen en bestreed het ontwerp.

Uit protest zette een deel van de C.P.N.-fractie de Internationale in. De voorzitter van de Kamer, de katholiek van Schaik, probeerde dit met gehamer tegen te gaan. Hij kreeg daarbij de hulp van katholieke kamerleden en enige leden van de Partij van de Arbeid, die met tassen en boeken hun lessenaars begonnen te behameren. De stemming vond direct daarna plaats, nadat de Stalinisten de zaal hadden verlaten onder de roep: Vrijheid.

Wij hebben geen bewondering voor de houding van de C.P.N. in dit geval. Wanneer er nog aanleiding zou zijn om aan parlementaire arbeid in verband met buiten-parlementaire actie waarde toe te kennen, dan zou het ongetwijfeld in een dergelijk geval zijn geweest. Deze wetswijziging betekent inderdaad een verdere fascisering van het Nederlandse staatsapparaat. Maar elke echte actie bleef in dit geval uit, terwijl voor een paar wethouderszetsels te Amsterdam n.b. enige weken tevoren een algemene proteststaking werd geproclameerd. Volstaan werd met een parlementaire bestrijding en het zingen van de Internationale, waarvan zich blijkbaar een deel van de fractie nog onthield.

Maar, wat te zeggen van sociaal-democraten, die dat gezang in de Tweede Kamer hielpen overroffen. Wat is er veel veranderd sedert de tijd dat mannen als de uiterst rechtse Schaper bij de behandeling van de achturedag in de Kamer zich ook gedrongen gevoelden dat lied aan te heffen. Wat de burgerlijke destijds, zeer liberaal, toelieten, kan nu de sociaal-democraat niet meer aanhoren. Alleen reeds hieruit blijkt hoe de reactie is verscherpt en het kan niet anders worden gezien, dan dat, naast duidelijke aanwijzing dat de grote imperialistische machten ook hier op elkaar botsen, dit ontwerp van die reactie tegenover de arbeidersklasse op sterke wijze getuigt.

De bijeenkomst te Antwerpen

Zondag 16 Mei werd de in Spartacus aangekondigde bijeenkomst gehouden waar Hiemstra sprak over het onderwerp „Vrije gedachte en arbeidersbeweging”. De vergadering was georganiseerd door de Vrijdenkersvereniging „Francisco Ferrer” en was bezocht door een 25-tal personen, hetgeen in verband met de omstandigheid dat zij belegd was op 1e Pinksterdag, niet slecht mag worden genoemd.

De inleider gaf een overzicht, zowel van de ontwikkeling van het kapitalisme als van de arbeidersbeweging, waarbij hij liet uitkomen hoe de arbeidersbeweging aanvankelijk ideologisch nog sterk was verbonden met de gedachten der jonge bourgeoisie en de daarmee gepaard gaande inzichten omtrent de staat, doch dat bij de tegenwoordige ontwikkeling van dat stelsel aan de arbeiders steeds duidelijker moest worden, dat de staat een overheersingsinstrument was van de

OMDAT HET ZO SLECHT GAAT

Het lezen van jaarverslagen is een taaië geschiedenis. Steeds maar cijfers en nog eens cijfers en niet van die kleintjes, meestal met een hele hoop nullen er achter. Toch kan het ook wel eens interessant zijn en kom je er wel eens dingen uit te weten, die je in de gewone openbare pers

niet leest. Zo lezen we deze week het beursbericht, uitgegeven door het bankierskantoor Holding, Milders & Co. en troffen daarbij onderstaande interessante gegevens aan. Het is een overzicht van de exploitatiewinst over 1947 van verschillende maatschappijen.

Maatschappijen	Saldo winst	Afschrij- vingen	Reserve- ringen	Totaal afschrijvingen en reservering		Dividend
	(in duizenden guldens)			in 0/0 van de winst	in 0/0 van de winst	
Kon. Ned. Zoutindustrie	3.527	1.442	1.012	68.7	40.9	9
Ned. Gist- en Spiritusfabr.	3.775	1.973		52.2	12.6	7
Kunstzijdespinnerij Nijma	3.537	1.213	1.100	65.3	34.8	8 1/2
v. Ommeren's Scheepv. bedrijf	4.843	654	2.000	54	14.7	9
Rott. Droogdok Mij.	9.652	3.407	5.000	87.1	122.2	10
Stoomvaart Mij. Nederland	16.742	3.322	6.291	57.4	21.3	9
Wilton-Fijenoord	3.523	3.564	808	75	30.9	7

Deze zeven maatschappijen maakten in het afgelopen jaar dus niet minder dan bijna 48 miljoen gulden winst, na aftrek van belastingen, van welke winst gemiddeld bijna 66% werd afgeschreven en bijna 40% naar reserve werd overgeboekt. Men noemt dit wijs economisch beleid teneinde weer zo spoedig mogelijk een sterke kapitaalspositie op te bouwen. Natuurlijk behoort het tot

ditzelfde wijze economische beleid de lonen zo laag mogelijk te houden. Want dan gaat de opbouw sneller en U weet, van een snelle opbouw moeten we het hebben. Als U tenminste maar niet over de opbouw van arbeiderswoningen praat, want dan zit U er natuurlijk vies naast. Ja, ook beursberichten kunnen interessante lectuur vormen.

Zomerconferentie

Wanneer deze krant uitkomt, staan wij vlak voor de zomerconferentie, die ditmaal te Rotterdam wordt gehouden. Op Zaterdag 5 Juni n.m. vijf uur komen de werkgroepen en kernen bijeen, om in besloten zitting eigen organisatorische zaken te bespreken. Zondag 6 Juni wordt de algemene bespreking gehouden, waarbij ook genodigden toegang hebben.

Als onderwerp komt daar aan de orde:

„De werkwijze van de voorhoede in de ogenblikkelijke situatie, in het bijzonder ten aanzien van de revolutionaire strijdorganisaties van de klasse en de moeilijkheden daaraan verbonden.”

Rotterdam is gereed om zijn gasten te ontvangen. Terwijl we dit schrijven, zijn er weliswaar nog betrekkelijk weinig definitieve aanmeldingen van buiten ingekomen, doch niettemin vertrouwen we op een flink aantal deelnemers uit het land. Amsterdam komt zeker met een behoorlijke afvaardiging, Den Haag, Leiden en Zutphen komen en we zullen maar zo rekenen: als er één schaaft over de brug is, zullen er wel meerderen volgen. En dan verwachten en rekenen we natuurlijk in de eerste plaats ook op de Rotterdammers zelf. Van vele kanten kwam reeds de mededeling „we komen”. Natuurlijk „komen” ze dan ook en even natuurlijk niet alleen. Leder brengt nog een kameraad mee. Het onderwerp, dat aan de orde komt, is belangrijk en vooral nu zeer actueel.

Voor deelnemers van buiten de stad nog het volgende.

De vergaderzaal is zaal 3 van het Beursgebouw aan de Meent. Ditmaal dus heel gemakkelijk bereikbaar, in het centrum van de stad.

Kern Rotterdam.

*Werft nieuwe abonne's
voor „Spartacus”*

12 JUNI 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No. 24

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

DUBBELE MORAAL

De begroting voor Leger en Luchtmacht in „vredetijd” (aanhaling Red. Sp.), die voorgelegd is aan het Amerikaanse congres bedraagt \$ 6.509.939.000. De begroting voor de marine is vastgesteld op een bedrag van \$ 3.686.737.000. Gezamenlijk wordt dus uitgegeven aan oorlogsvoorbereiding \$ 10.196.676.000.

Hierin is niet verrekend het bedrag aan dollars, dat voor atoom-onderzoek door de Amerikaanse regering wordt uitgegeven. Hierboven wordt dus maar een klein gedeelte genoemd, van het enorme bedrag aan geld, dat door de Amerikaanse overheid wordt uitgegeven voor de voorbereiding van een nieuwe oorlog.

De vorige wereldoorlog is gewonnen door het Amerikaanse kapitalisme. Zijn macht en invloedssfeer is uitgebreid en verstevigd, zijn kapitaal enorm toegenomen, zijn winsten zijn fabelachtig gestegen. Door de welvaart en machtsuitbreiding, die de tweede wereldoorlog het gebracht heeft, is het in staat de voorbereiding voor de volgende oorlog te financieren.

De laatste wereldoorlog liet 230.000.000 chronisch ondervoede kinderen na. Een kwart van de kinderen op de gehele wereld onder de vijftien jaar, wordt met de honger dood bedreigd.

Door de strijd om de macht, die het wereldkapitaal voert en die uitmondde in de tweede wereldoorlog, zijn deze kinderen aan de ellende prijsgegeven; trekken miljoenen verweesd en verwilderd rond, waaronder velen, die voor het leven verminkt zijn.

Nu heeft men te Lake Success een fonds gevormd, „Hulp der Verenigde Naties voor Kinderen” — United Nations Appeal for Children — dat geld verzamelt en weer overdraagt aan het Internationale Noodfonds voor kinderen. Dat Fonds wil proberen met drie en een halve cent per dag en per kind een bijdrage te geven, bestaande uit ontvette melk met chocolade smaak, een portie van één of ander vet, een kleine portie blikvlees, vis of levertraan. Het comité vraagt daarom een bedrag van \$ 1.470.000.000, niet van de regeringen, maar van particulieren! Het vraagt het in de vorm van dag- of uurlonen. De regeringen, die tot de Verenigde Naties behoren, bleken onmachtig een

worden ons de vreselijkste gevolgen van een oorlog o.a. door de nu in Amsterdam in drie theaters draaiende film „Achter de Wolken” aanschouwelijk voorgesteld. Aan de andere kant worden alle propaganda-apparaten van de heersende klasse in het werk gesteld, om de mensen bereid te doen zijn zichzelf en hun medemens opnieuw ongelukkig te maken.

Het is weer de dubbele moraal van de bezittende klasse. En ook nu moeten we onze proletarische moraal vierkant tegenover de valse moraal van de bourgeoisie stellen.

Tweehonderd dertig miljoen! Dat is een getal, dat we ons niet kunnen realiseren. Van tweehonderd dertig miljoen kinderen kunnen we ons evenmin een voorstelling maken. Maar stelt U eens voor rijen en rijen kinderen, lopend in lompen, kreupel, ondervoed, aldoor maar weer kinderen met bleke hongergezichten, te klein voor hun leeftijd of opgezet door honger-oedeem.

DE OVERLEVENDEN

